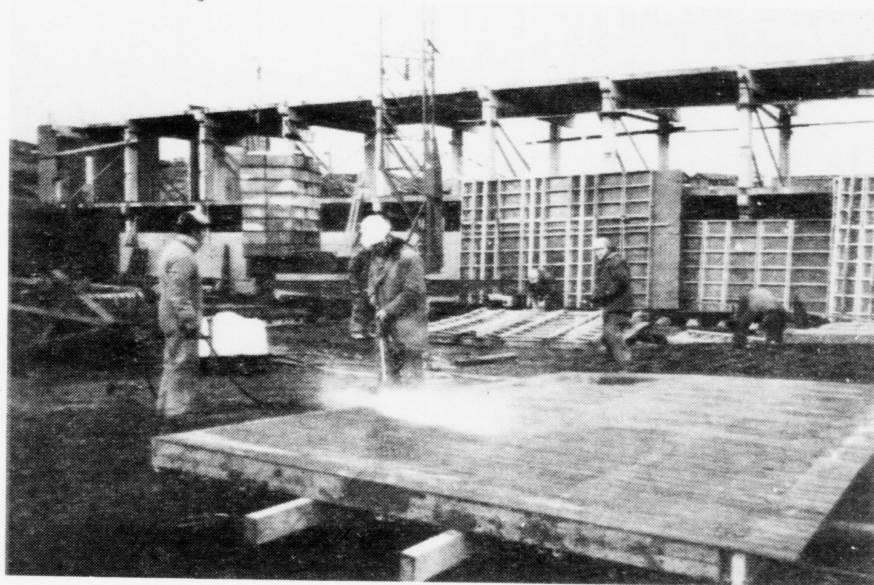

sjónarmið

Ingeborg Vinther, fakfelagsformaður

Hava tey lægst-løntu koyrt alt av knóranum?

Nú ið tað sansar at hjá tí almenna at skaffa pening til stuðul til fiskivinnuna, verður lagt eftir teimum tímaløntu og sagt verður, at teirra lön má niðurskerast.

Dagblaðið skrivar um, at pristalið má setast á 100 frá 1. januar. Prístalsreguleringin skal broytast, so tollurin verður hildinuttanfyri — meira toll meira skatt o.s.fr.

Fiskasølustjórin úttalar seg til sama blað, at einasti móguleiki fyri at fáa útreiðslurnar niður hjá virkjunum er at lækka lönirnar á landi, men leggur hann afturat: »hetta er neyvan nøkur loysn«. Hetta er ikki fyrstu ferð, at hesin persónurin hevur hongt seg í lönirnar hjá arbeiðsfólkinum. Hann kundi kanska hugsað sær, at líva av eini arbeiðsmannaløn upp á 6000 kr. um mánaðin?

Tað er nógv fyri, at tað altið skal verða lagt á tey lægstløntu, tá ið á stendur. Tað eru kanska tey, sum hava koyrt tað heila av knóranum. Eg spyrji bara?

Nú er tíðin komin, at landsstýrið sleppur teim borgarligu hugsanunum, og l.eldur uppat við at hjálpa fólkaflakkinum at verja privatkapitalistar, fer at virka fyrst og fremst at fáa eina kelduskattskipan, og at tryggingarsambandið og monopolfyrirskan, Fiskasølan, koma undir skattskyldu og strangari eftirlit. Eisini má landsstýrið fara at samskipa alt innkeyp av arbeiðstólum, sum landið og kommunurnar nýta til arbeiðsbrúk, so tað ikki verður sum nú, tá bert onkur einstøk fyrirkæpa hevur stóran vinning av hesum.

Ein máti, ið landsstýrið

kann brúka fyri at fáa pening til tann soltna landskassan, er at skera toppin av teim stóru lønunum. T.d. fáa útjavnað munin millum tær hægstu lönirnar og arbeiðslönirnar.

Ein má spyrja, hvar er kreppan, landið er komið í, tá ávísar fyrirkæpa — so sum Tryggingarsambandið, Sjóvinnubankin og Føroya Banki — skulu fara undir at byggja hotell við undirskot upp á 3 mill. kr., og samlaði kostnaðurin skal vera einar 25—30 mill. kr.

Ein undrast á og spyr, hvar er logikkurin í tí heila?

At koma út til lønmótakararnar við uppskoti um kreppuloysn, har tey vanligu tímaløntu, sum hava tær lægstu inntøkur skulu fáa byrðu oman á byrðu yvir seg

enn einaferð!!!

Hvat hugsa hesir menn fyri sær? Eitt er vist, og tað er, at nú er farið út um alt mark! Arbeiðsfólkið orkar ikki fleiri byrðar. Vit skulu minnst til, at arbeiðið á virkjunum gav lítið árið 1979.

Og Dagblaðið leggur sjálvandi á tey lægstløntu — ja, frá hasari síðuni kann man vænta alt. Teir eru uttan iva teir røttu at skriva um, at lønarútreiðslurnar til virkini eru ov stórar. Hava kanska hesi lægstløntu fingið part í nøkrum yvirs koti og skúmað profittin frá kapitalistunum? Nei, eitt er vist — tað eru ikki tey tímaløntu, ið eiga at sviða fyri hesa kreppu. Vit hava eisini havt góðar tíðir. Tá bleiv eisini sagt, at ráð vóru ikki til hægri lönir, hvørja ferð arbeiðararnir royndu at stríðast við

samráðingarborðið fyri at royndu at fáa nøkur oyru upp á lönina.

Tí eiga vit ikki at gódtaka alt tað sum verður lagt á okkum.

Um vit hugsa okkum um, man tað ikki bert vera minkaða veiðunøgðin og oljuprísirnar, sum eru orsök til kreppuna.

Dúgliga hevur verið rópt upp um tað privata fyrirkæpa mið av fólkaflakshøvdingunum. Hvar er tað nú, tá á stendur? Nú loypa kapitalistarnir á løstum til landsstýrið, nú skal landskassin og samfelagið gjalda.

Betur var, um hesir privatkapitalistarnir høvdu skorið niður av sínum egna livikostnaða, minkað um brúkið av luxusbilum, uttanlandsferðum o.s.fr., so meira var eftir til vinnuna, tá tíðirnar blivu minni góðar.

Eg fari at biðja landsstýrið hugsa seg væl um, áðrenn teir fara undir inntøkupolitikk. Hann rakar altið tey veikku í samfelagnum meinast. Serliga tá skorið verður niður av teim sosialu veitingunum. Tað kemur eisini at skapa eitt økt arbeiðsloysi, um tey almennu arbeiðini verða steðgað. Hvat skulu vit gera vit tað arbeiðsfólk, sum t.d. hevur vegarbeiði og onnur arbeiði. Tað ber ikki til bara at siga fólk úr arbeiði. Vit hava ongar arbeiðsloysisstuðul, men livast skal hvønn dag. So longi arbeiði er, fær eisini tað almenna sítt inn aftur.

Tí vil eg einaferð enn vísa á, at tað gongur ikki at leggja á tann veikasta garðin.

Ingeborg Vinther

**At koma út til løntakararnar við kreppuloysn...
Eitt er vist, arbeiðsfólkið orkar ikki fleiri byrðar,
tí arbeiðið á virkjunum var lítið í 1979**